

„Énekeljetek...új éneket!”

Ó jöjj, ó jöjj, Üdvözítő

Énekeljetek új éneket! Erre szólít fel bennünket rovatunk címe. De vajon mit értsünk rajta? Bibliát olvasó ember lépten-nyomon belebotlik az effélékbe: *énekeljetek Istennek; énekeljetek királyunknak; énekeljetek az Úrnak új éneket; ujjongva énekeljetek mindnyájan; vígan énekelj az Úrnak te egész föld; éneklek néked hárfával; dicséretet éneklek a te nevednek; diadalmas éneket énekelnek; gyászének ez, és sírva énekeljék; mert énekelni jó; hiszen Istenünkről énekelni jó*, és sorolhatnánk még az énekléshez kapcsolódó idézeteket napestig. Isten tehát igen fontosnak tartja felhívni az ember figyelmét arra, hogy énekeljen, de ne csupán jókedvében, hanem még gyászában is, és énekét elsősorban Öneki, a teremtő Úristennek címezze! Méghozzá tegye ezt mindig vígan, örvendező lélekkel, olykor hangszer kíséretével, de mindenképpen új énekkel az ajkán! Azonban tegyük fel újra kérdésünket: vajon mit jelent az, hogy tőlünk Isten **új** éneket kíván?

Ennek az igének „egyértelmű” jelentését sokan, sokféle módon szokták megfogalmazni, általában ki-ki a maga saját elméletét támasztva alá e szavakkal: „Énekeljetek új éneket”. Bevezetésként csak három ilyet említek.

- Az Egyház mindenkori fiatalsága azt mondja: nem a régi, ósdi, több száz éves énekek kellenek nekünk, amit már nehezen tudunk megérteni, hanem ma keletkezett, mai nyelven megfogalmazott énekekre van szükségünk! Valóban, így tett például a XVI. századi reformáció népe is – a fiatal Luther és Kálvin vezérletével! – és elhagyva a régi, gregorián éneklést, átvette az akkori, modern, strófikus formát. Elgondolkodtató érvelés, bár őket az idősebb generáció általában lázadóknak nevezi.

- Ezzel szemben az Egyház jövőjéért aggódó, őérette mindig felelősséget érző, bölcs, és már nagy tapasztalattal rendelkező tagjai tudják és vallják, hogy múltunk értékeit soha sem szabad elveszni hagyni, mert ez által talajtalanná válik életünk és gondolkodásunk. „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” – idézik, és a róla szóló énekelt bizonyágtétel is örök, és ez által új. Lám, még a mennyei Jeruzsálemben is Mózes énekét éneklük (Jel 15, 3)! Énekeljük tehát szorgalmasan ősi énekeinket, mert azok a mi eleink hitét is erősítették. Sőt, kutassunk régi kincseink között, s fedezzük fel még lappangó értékeinket! Az örök evangéliumot tehát újra és újra hirdetni (és énekelni) kell. Ez is meggondolásra méltó érvelés, bár őket a fiatalabb generáció konzervatívnak (csúnyábban kifejezve: maradinak) titulálja.

- De vannak – nem kevesen – akik Isten parancsát („Énekeljetek új éneket”) úgy értelmezik, hogy az „új” nem is az énekekre, hanem arra az éneklő emberre vonatkozik, aki újjászületett. Hiszen csak az tud igazán, és Isten számára is elfogadhatóan énekelni, aki hisz Istenben, akiben Isten Szentlelke lakozik, az, aki elmondhatja magáról Pál apostollal együtt, hogy „él bennem a Krisztus”. Ezek szerint új ének éneklésére csak az újjászületett ember képes.

Folytathatnánk a bölcselkedést még hosszú ideig, helyette ajánlok egy új éneket, amely ugyan több száz éves, de nekünk friss. Ki fog derülni, hogy az elméleti vitának nem sok haszna van: csupán az számít, hogy az adott ének jó, avagy nem jó! Az általam javasolt adventi ének címe: „Ó jöjj, ó jöjj, Üdvözítő” (a Hadd zengjen énekszó című énekfűzetünk 5. számú tétele). Ez, amellyel most megismerkedhetünk, nekünk, reformátusoknak merőben új ének. Katolikus testvéreink azonban már évszázadok óta éneklük. Dallama a nép ajkán csiszolódott ilyen széppé, szövege pedig felettébb tartalmas, gyönyörűen költői és hitelesen bibliai. „Beteljesült már az idő” – énekeljük az 1. versszakban. Hát persze, hiszen most „bocsátotta ki Isten az ő Fiát”, s ezért mondhatjuk, hogy „eljött az idő teljessége” (Gal 4, 4). Az ég ajtaját (belülről!) Istennek kellett áttörni, hiszen azt (kívülről) az oda helyezett Kérubok őrzik (I Móz 3, 24). Ezért énekeljük: „Törd át az ég zárt ajtaját”. A Megváltó tehát felülről érkezik, az égből, egy szép metaforával a kezében („megnyílt az ég harmatozva”), és tudjuk,

hogy majd oda is tér vissza feltámadása után. Előtte azonban – feltámadásával – újra áttöri az ég ajtaját (most már kívülről), ezzel számunkra is előkészítve az utat a mennybe. A Biblia ezt így írja le: „Egek, harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyíljék meg a föld, és viruljon fel a szabadulás...” (Ézs 45, 8). És a 3. versszakban megénekelte „földnek szép Virága” ki lehetne más, mint az, akiről Ézsaiásnál így olvashatunk: „És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik”, azaz Jézus Krisztus, a Dávid házának megígért királya (Zsolt 132, 11).

Szeretettel ajánlom gyülekezeteinknek ezt a szép adventi éneket, de ne csupán a karácsonyi időszakra tartogassuk, hanem bátran énekeljük év közben is, bármikor. Hiszen a karácsonyi örömhír mindig aktuális. Az elmúlt időszakban sűrűn megszólalt ez az ének nálunk, a pasaréti gyülekezetben, méghozzá ifjak és vének egyformán lelkes részvétele közepette.

Draskóczy László

Parlando

1. Ó jöjj, ó jöjj, Üd-vö-zí-tő, Be-tel-je-sült már az i-dő,

Törd át az ég zárt aj-ta-ját, Vár a vi-lág só-várg-va rád.